

Forfatter: Frederik Ludvig Mynster , 1811-1885 Georg Sophus Frederik Schepelern, 1839-1900

Titel: Udrag fra BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1876-02-28)

Citation: Frederik Ludvig Mynster , 1811-1885 Georg Sophus Frederik Schepelern, 1839-1900: "Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 391. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-idm140619122169200.pdf> (tilgået 24. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vi Alle gaae jo henimod den Tid, da der skal afsluttes; og naar ikke det Sjældne forundes os, at kunne arbeide lige til Natten (som Mynster), naar der gives en Aften forud (som jeg helst forestiller mig for mit Vedkommende), saa maa jo Afslutningen, dersom den bliver den rette, i det Væsentlige blive en saadan. Hvad mig angaaer, da er jeg ogsaa kommen til at leve mere end sædvanlig med saadanne Tanker ved den sidste Begivenhed i min Familie, min ældste Søsters Død og foregaaende Sygeleie. Hun havde sit hele Liv igjennem boet i sin Fødestavn, da hun kort efter mit Bryllup, s. 392 medens endnu begge vore Forældre levede, blev gift med min og mine Brødres første Barndomsven, Johan Haae, som endog i nogle Aar havde boet i Præstegaarden, og nu efter sin Fader var bleven Fæster af en større Gaard i Frørup Sogn. Saaledes opstod en bestandig inderligere Forbindelse imellem disse to Familier, eller rettere, de bleve til een (min Svigerinde, som nu i over 20 Aar har bestyret mit Huus, er en Søster til J. Haae, og min eneste tilbageværende Broder var forlovet med en anden Søster, hvis Død 1845 bidrog Sit til, at hans Helbred saa at sige ganske gik tabt). Efter sin Mands Død bestyrede min Søster selv Gaarden med stor Dygtighed, indtil hun for et Aar siden paa Grund af sin Alder og de forandrede Tider fandt det rigtigst at opgive det Hele og overgive Gaarden — efter en Overeenskomst med Herskabet, som hun med sin sædvanlige Energie havde sat igjennem, til en Søn af min Svigerinde her. For sig selv og min svagelige Broder, som allerede i en Række af Aar havde boet hos hende, havde hun fundet og indrettet et hyggeligt Hjem i Middelfart, hvor de flyttede ind sidste September. Saaledes var Alt skeet efter hendes egen Bestemmelse og Foranstaltning, med glædelige Udsigter for de Unge, som skulde afløse hende paa det gamle Sted; og min Broder var henrykt over det nye Hjem, Bolig, Omgivelser, Mennesker, da han nogle Uger senere maatte melde, at vor Søster var syg, uden tvivl farligt. Jeg tvivler ikke om, at Lægerne kunne forklare, hvorledes en saadan Sygdom kan opkomme og udvikle sig saa utrolig hurtigt; men jeg kan dog ikke Andet end tænke mig en anden Aarsag bagved: det var den totale Oprykning fra den gamle Jordbund, som det gamle Træ ikke kunde taale. Hun var nu bleven en s. 393 Gjest og Fremmed; og Gud skee Lov! det viste sig, af rette Art. Hun forstod snart, hvad der forestod; og skjøndt hun vel havde tænkt sig, at en stille Aften endnu var tilbage, og skjøndt hendes Interesse for Alt, hvad hun skulde forlade, blev uforandret, (hun trængte lige til det Sidste til at høre om alle sine Venner, alle sine Sødskenes Børn — selv havde hun ingen, men paa denne Maade mange, hvem vi saa tidt havde ført til Sludegaard, hvor de gjerne tilbragte deres Ferier, „det bedste Sted i Verden,“ og gjentog det som Voxne), stod det strax klart for hende, at der var Noget, som var bedre end Alt her. Hendes Taalmodighed og Mildhed og Kjærlighed er bleven til Opbyggelse, ikke blot for hendes nærmeste Omgivelse, men for mange Flere i den lille By, som hørte om hende og uden at kjende hende overvældede hende med Beviser paa deres Deeltagelse, hvad jo igjen blev en Kilde til Glæde for hende. Jeg besøgte hende nogle Uger før hendes Død, og kan ikke beskrive den Glæde, som straaledede ud af hendes Øine ved denne Afsked, hvorledes hun saae mig ind i Sjælen, da vi sagde til hinanden: „vi sees igjen.“ Om hendes sidste Uge skrev min Broder, at der var nogle Dage efter hinanden, som kunde kaldes himmelske: „som om hun stod ved Døren til Himlen og kunde see derind.“ Hun gjentog: „jeg er saa glad, saa glad.“ Det var som om hun ikke følte sine Smerter, skjøndt der vare Tegn paa, at de ikke vare forbi: hun „hvilede saa deiligt,“ skjøndt Ryggen var gjennemligget, — „en saadan Søvn havde hun aldrig havt,“ o. s. v.; hun var fuld af Forundring over „den store, store Naade.“ En Morgen fortalte hun, at hun havde seet, — hun paastod, at hun var vaagen, — en Due med en Olieqvist siddende paa en s. 394 Green foran hendes Seng, og nogle Timer efter blev der af en af de venlige Naboer, som herved tænkte paa Andet, sendt en lille hvid Due; den fik hun hen paa Sengen, og klappede og kyssede den med Henrykkelse, — og hele Dagen talte hun om „sin Due.“ Kun naar en Dag var gaaet til Ende, uden at Noget var skeet, kunde hun „sukke saa fromt.“ Efter disse Dage fulgte en Afspændelse; hun laae stille, kunde ikke tale meget. Smerterne vare der igjen, men naar hun var fuldt vaagen, var hun den Samme, modtog Hilsener og vilde gjerne høre om Alt, om sine „mange, mange Venner.“ Hendes Kiste blev ført til Frørup Kirkegaard, og jeg vilde gjerne staaet med ved de gamle Grave, men turde ikke vove en saadan Reise paa denne Aarstid. Jeg maa endnu tilføie, at Pastor Leth kom stadig til hende og var hende til stor Glæde. Det Grundtvigianske har altid ligget hende fjernt; men er det ikke glædeligt, at naar det kommer til det Sidste og Inderste, da svinde ikke blot alle Smerter, men ogsaa alle menneskelige Differentser iblandt dem, som mene og ville Eet?